

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

redaktor naczelny:

radca prawny Andrzej Fortuna

redakcja:

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

ul. Zawiszy Czarnego 6/1

80-433 Gdańsk

Nr wpisu do rejestru dzienników i czasopism: L.P. 1797

wydawca:

Andrzej Fortuna prowadzący

działalność gospodarczą pod nazwą

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

ul. Zawiszy Czarnego 6/1

80-433 Gdańsk

Biuletyn z 29.01.2021 r.

I. ZMIANY W REGULACJACH

NOWELIZACJA USTAWY PRAWO O RUCHU DROGOWYM

W dniu 21 stycznia 2021 r. Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Zmiany dotyczą m.in. zasad pierwszeństwa w ruchu drogowym. Nowelizacja zakłada, że pierwszeństwo przed pojazdami będzie miał zarówno pieszy znajdujący się na przejściu dla pieszych, jak i pieszy wchodzący na to przejście. W związku z wprowadzeniem powyższej zasady, na kierującego pojazdem, który będzie zbliżał się do przejścia dla pieszych zostanie nałożony obowiązek zmniejszenia prędkości w taki sposób, aby nie narazić na niebezpieczeństwo pieszego znajdującego albo wchodzącego na przejście dla pieszych oraz obowiązek ustąpienia pierwszeństwa takiemu pieszemu. Pierwszeństwo nie będzie obowiązywało przed tramwajami.

Na pieszych zostanie nałożony również zakaz korzystania z telefonu lub innego urządzenia elektronicznego podczas wchodzenia lub przechodzenia przez jezdnię, bądź torowisko oraz na przejściu dla pieszych – w sposób, który prowadzi do ograniczenia możliwości obserwacji sytuacji panującej jezdni, torowisku lub przejściu dla pieszych.

Nowelizacja wprowadza minimalne odległości pojazdów podczas przejazdu autostradą i drogą ekspresową. Minimalny odstęp wyrażony w metrach będzie odpowiadał połowie liczby określającej prędkość pojazdu, którym porusza się dany kierujący (prędkość wyrażona

w kilometrach na godzinę). Przepis ten nie będzie miał zastosowania podczas manewru wyprzedzania.

Nadto ujednoczeniu ulegnie dopuszczalna prędkość pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym, która będzie wynosić 50 km/h, niezależnie od pory dnia.

Prace nad ustawą nie zostały jeszcze zakończone – ustawa została skierowana do prac w Senacie. Nowelizacja zakłada wejście w życie zmian z dniem 1 czerwca 2021 r.

UŁATWIENIA W ZAPEWNIENIU KADRY MEDYCZNEJ NA CZAS EPIDEMII

W dniu 29 grudnia 2020 r. opublikowana została ustawa z dnia 27 listopada 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w celu zapewnienia w okresie ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii kadr medycznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 2401).

Celem regulacji jest wsparcie systemu ochrony zdrowia w przeciwdziałaniu epidemii COVID-19, w szczególności w zakresie zasad wykonywania zawodów lekarza, lekarza dentystry, pielęgniarek, położnych i ratowników. Do najważniejszych zmian należy:

- przyznanie lekarzom denty stom na czas trwania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii kompetencji do udzielania świadczeń zdrowotnych, do których uprawnieni są lekarze;
- liberalizacja dostępu do wykonywania niektórych zawodów medycznych dla osób spoza Unii Europejskiej – minister do spraw zdrowia będzie uprawniony do udzielania w trybie decyzji administracyjnej zgody na wykonywanie zawodu lekarza albo zgody na wykonywanie zawodu lekarza dentystry oraz przyznać prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry, na określony zakres czynności zawodowych, okres i miejsce zatrudnienia w podmiocie leczniczym. Szczególne regulacje wprowadzono również w zakresie wykonywania przez cudzoziemców zawodu pielęgniarki, położnej i ratownika medycznego;
- ułatwienie powrotu do wykonywania zawodu lekarza, farmaceuty, diagnosty laboratoryjnego, ratownika medycznego, pielęgniarki, położnej i fizjoterapeuty, poprzez zwolnienie osób posiadających prawo do wykonywania ww. zawodów z obowiązku odbycia przeszkolenia w przypadku powrotu do wykonywania zawodu po ponad 5-letniej przerwie. Zwolnienie warunkowane jest tym, że przez pierwsze 3 miesiące

od powrotu do wykonywania zawodu osoby te będą udzielały świadczeń pod nadzorem innej osoby wykonującej dany zawód medyczny;

- umożliwienie w okresie ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry, pielęgniarki, położnej oraz ratownika medycznego w zakładzie leczniczym również na podstawie umowy zawartej przez podmiot leczniczy prowadzący ten zakład z agencją zatrudnienia;
- wprowadzenie możliwości stosowania do dyspozytorów medycznych oraz wojewódzkich koordynatorów ratownictwa medycznego - systemu równoważnego czasu pracy, w którym dopuszczalne jest przedłużenie dobowego wymiaru czasu pracy do 24 godzin, w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 1 miesiąca;
- wprowadzenie mechanizmu waloryzacji od 1 stycznia 2022 r. najniższych wynagrodzeń pracowników wykonujących zawód medyczny oraz pracowników działalności podstawowej – podwyższenie wynagrodzenia następować będzie corocznie na dzień 1 lipca.

Większość przepisów ustawy obowiązuje od dnia 30 grudnia 2020 r.

ZMIANA ZASAD MAGAZYNOWANIA ODPADÓW

Z dniem 1 stycznia 2021 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Klimatu z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla magazynowania odpadów (Dz. U. z 2020 r., poz. 1742).

Rozporządzenie określa obowiązki związane z magazynowaniem odpadów, zależne od rodzaju i ilości odpadów oraz podmiotu będącego ich wytwórcą.

Pierwsza kategoria jest zwolniona spod stosowania rozporządzenia, a magazynowanie odpadów odbywa się na podstawie ogólnych przepisów ustawy o odpadach. Do tej kategorii należą m. in. odpady komunalne magazynowane przez wytwórcę odpadów komunalnych lub przez właściciela nieruchomości, na której zostały wytworzone; odpady magazynowane przez wytwórcę zwolnionego z obowiązku prowadzenia ewidencji lub prowadzącego ewidencję uproszczoną (dot. odpadów niebezpiecznych do 100 kg lub innych niż niebezpieczne do 5 ton rocznie), czy odpady magazynowane przez nieprofesjonalnego zbierającego odpady.

Druga kategoria dotyczy odpadów powstających m. in. w wyniku budowy i remontu obiektów oraz sprzątnięcia i napraw, magazynowanych w miejscu ich wytworzenia albo dotyczy wytwórcy odpadów wytwarzającego odpady inne niż niebezpieczne w ilości do 100 ton rocznie lub odpady niebezpieczne w ilości do 1 tony rocznie, magazynującego te odpady w miejscu ich wytworzenia. W tym zakresie rozporządzenie określa, że wstępne magazynowanie odbywa się w miejscach o pojemności magazynowania odpadów dostosowanej do masy odpadów wytwarzanych w danym okresie i częstotliwości ich odbioru, w sposób dostosowany do właściwości chemicznych i fizycznych odpadów, w sposób zapobiegający rozprzestrzenianiu się odpadów poza miejsce przeznaczone do tego celu, a w przypadku odpadów niebezpiecznych - także minimalizując wpływ czynników atmosferycznych na te odpady, przez zastosowanie odpowiednich rozwiązań.

Trzecia kategoria dotyczy wszystkich pozostałych odpadów. Magazynowanie prowadzi się wówczas w instalacji, obiekcie budowlanym lub jego części lub innym miejscu magazynowania odpadów, które zostały wydzielone i przeznaczone do magazynowania odpadów oddzielnie od magazynowanych substancji lub przedmiotów niebędących odpadami. Przepisy nakładają obowiązek odpowiedniego oznakowania rodzaju poszczególnych odpadów, wskazując na minimalną treść oznakowania oraz sposób ich umieszczenia. Nadto rozporządzenie określa szczegółowe warunki jakie mają spełniać pomieszczenia do magazynowania odpadów oraz zasady magazynowania odpadów niebezpiecznych w ilości powyżej 1 tony.

Zakresem rozporządzenia objęte są również zasady magazynowania zakaźnych odpadów medycznych oraz zakaźnych odpadów weterynaryjnych.

II. ORZECZNICTWO

PRACOWNIKOM NA KIEROWNICZYCH STANOWISKACH MOŻE PRZYSŁUGIWAĆ DODATEK ZA PRACĘ W GODZINACH NADLICZBOWYCH TYLKO W OKREŚLONYCH SYTUACJACH

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2020 r., sygn. III PK 24/20

Przedmiotowa sprawa dotyczyła roszczenia pracownika o zapłatę dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Pracownik zatrudniony był na stanowisku kierownika budowy i wskazywał, że jako uczestnik procesu budowy nie może być uznany za kierownika wyodrębnionej komórki organizacyjnej w rozumieniu art. 151⁴ § 1 kodeksu pracy. Zgodnie z tym przepisem, pracownicy zarządzający w imieniu pracodawcy zakładem pracy i kierownicy wyodrębnionych komórek organizacyjnych wykonują, w razie konieczności, pracę poza normalnymi godzinami pracy bez prawa do wynagrodzenia oraz dodatku z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych (powyższe nie odnosi się do pracy w godzinach nadliczbowych przypadających w niedzielę i święto).

Sądy obu instancji nie uwzględniły wniesionego powództwa, a Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi pracownika do rozpoznania. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że przedmiotem zadań pracownika kierującego komórką organizacyjną powinno być kierowanie zespołem pracowników. Oceniając charakter stanowiska pracy należy brać pod uwagę nie tylko postanowienia umowy o pracę, lecz również faktyczny sposób wykonywania pracy, a w szczególności to, czy pracownik ten organizował i nadzorował pracę innych członków zespołu, czy ustalał ich czas pracy, udzielał im zwolnień od pracy itd. Na tej podstawie kierownik budowy może być uznany za kierownika wyodrębnionej komórki organizacyjnej, któremu przepisy ograniczają prawo do otrzymania dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych. Celem przepisu jest mobilizacja do odpowiedniej organizacji i efektywnego zarządzania czasem pracy w danej jednostce, za co odpowiedzialność ponosi kierownik tej jednostki.

Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że wyłączenie prawa do dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych nie jest bezwzględne. Jeśli konieczność wykonywania pracy nadliczbowej jest konsekwencją decyzji pracownika kierującego zespołem, ale organizacji pracy narzuconej przez pracodawcę, to nie ma podstaw do stosowania wyłączenia. Sąd podkreślił, że to jednak

na pracowniku spoczywa ciężar dowodu w zakresie wykazania wadliwej organizacji pracy przez pracodawcę, wymuszającej konieczność wykonywania pracy w nadgodzinach.

BIEGŁY SĄDOWY ODPOWIE ZA SZKODĘ WYRZĄDZONĄ WADLIWĄ OPINIĄ, TYLKO W PRZYPADKU WINY UMYŚLNEJ

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2021 r., sygn. akt V CSKP 201/21

Zdaniem Sądu Najwyższego przesłanką, która musi wystąpić, aby biegły mógł ponosić odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wydaniem ekspertyzy sądowej jest wina umyślna. Kluczowa w tej kwestii jest świadomość biegłego, iż przedstawia ona nieprawdę. Ponadto biegły musi przewidywać również skutek swoich zeznań dla toczącego się procesu.

W przedmiotowej sprawie Powód wystąpił przeciwko biegłemu sądowemu o zapłatę odszkodowania za szkodę wyrządzoną mu przez biegłego na skutek wydania fałszywej opinii w toku postępowania sądowego. Powód był stroną umowy, na podstawie której zlecił spółce wykonanie prac budowlanych w należącej do niego nieruchomości. Powód odmówił odbioru obiektu oraz zapłaty wynagrodzenia, ponieważ prace zostały wykonane niezgodnie ze sztuką budowlaną. Podczas toczącego się postępowania biegły wydał opinię, w której potwierdził zgodność wykonanych prac ze sztuką budowlaną oraz projektem, w wyniku czego powództwo wykonawcy o zapłatę zostało uwzględnione w całości. Po zakończeniu postępowania wyszły na jaw wady wykonanego obiektu budowlanego, których nie rozpoznał biegły.

Sąd Apelacyjny w wyroku z 29 listopada 2019 r. uwzględnił powództwo i przyznał powodowi odszkodowanie od biegłego. Powyższy wyrok został opisany w Biuletynie – Kwiecień 2020 r.

Sąd Najwyższy poparł jednak argumentację biegłego zawartą we wniesionej skardze kasacyjnej i uchylił zaskarżony wyrok. Sąd Najwyższy wskazał, iż sprawca, działając nawet w zamiarze ewentualnym musi mieć świadomość, iż jego działania polegają na podaniu nieprawdy. Zatem, aby przypisać biegłemu odpowiedzialność za szkodę wywołaną wadliwą opinią, biegły musiałby przewidywać, że treść sporządzonej opinii jest nieprawdziwa, nie można tej okoliczności domniemywać. Ponieważ w ocenie Sądu Najwyższego sądy rozpoznając sprawę nie dokonały odpowiednich ustaleń co do przesłanek odpowiedzialności biegłego Sąd Najwyższy uchylił wyrok zasądający odszkodowanie od biegłego i nakazał ponowne rozpoznanie sprawy.

PANDEMIA NIE USPRAWIEDLIWIA PRZEKROCZENIA TERMINU NA WYDANIE INTERPRETACJI PODATKOWEJ

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt I SA/Go 364/20

Przedmiotowa sprawa dotyczyła skargi na interpretację indywidualną Prezydenta Miasta, w której uznano za nieprawidłowe stanowisko Skarżącego dotyczące zwolnienia uczelni publicznej od podatku od nieruchomości. Zaskarżona interpretacja została wydana z przekroczeniem terminu, tj. po upływie 3 miesięcy od dnia doręczenia organowi akt sprawy na skutek wcześniejszego uchylecia interpretacji przez sąd administracyjny oraz przekazania wniosku Skarżącego do ponownego rozpoznania.

Organ tłumaczył, że przedłużony okres wydania interpretacji indywidualnej wynikał z przyczyn od niego niezależnych. Powołał się na trudności w funkcjonowaniu urzędu związane z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego, a następnie stanu epidemii. Wyjaśnił, że pomimo uchylecia przepisów wstrzymujących bieg terminów na wydanie decyzji, w dalszym ciągu istnieją przeszkody kadrowe związane z m. in. ze sprawowania opieki przez pracowników będących rodzicami dzieci do lat 8 z powodu nieprzewidzianego zamknięcia placówek.

Zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego stanowisko organu nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd zwrócił uwagę, że przepis art. 14d § 1 Ordynacji podatkowej nie tylko określa ostateczny, 3-miesięczny termin na wydanie interpretacji indywidualnej, ale także wskazuje, że akt ten ma być wydany bez zbędnej zwłoki. Zatem, organ podatkowy w toku postępowania zmierzającego do wydania interpretacji indywidualnej nie może odkładać wykonania czynności urzędowych bez wyraźnego powodu. Sąd podkreślił, iż zawieszenie przez ustawodawcę biegu terminów procesowych w związku z zagrożeniem epidemicznym lub stanem epidemii miało na celu umożliwienie stronom postępowania oraz organom administracji uniknięcie negatywnych konsekwencji przekroczenia terminów procesowych. Zdaniem sądu okres ten nie został w niniejszej sprawie należycie wykorzystany.

W związku z powyższym Sąd orzekł, że przekroczenie terminu oznaczało dla organu utratę możliwości zajęcia merytorycznego stanowiska w przedmiocie wniosku strony. Natomiast

wnioskodawca wraz z bezskutecznym upływem terminu uzyskuje tzw. milczącą interpretację, zgodną z jego wnioskiem.

DAROWIZNA OD SIOSTRY, KTÓREJ PRZEDMIOTEM SĄ ŚRODKI PIENIĘŻNE OBJĘTE WSPÓLNOŚCIĄ MAJĄTKOWĄ KORZYSTA ZE ZWOLNIENIA PODATKOWEGO

Interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 23 grudnia 2020 r., nr 0111-KDIB2-2.4015.94.2020.1.MM

Wnioskodawczyni wystąpiła do Krajowej Informacji Skarbowej z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku od spadków i darowizn w zakresie skutków podatkowych darowizny środków pieniężnych.

Zgodnie z przedstawionym w sprawie stanem faktycznym siostra wnioskodawczyni chciała przekazać jej środki pieniężne w drodze umowy darowizny. Środki te pochodziły z majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską, ale małżonek wyraził zgodę na dokonanie darowizny z tego majątku. Przekazanie środków miało nastąpić na rachunek bankowy wnioskodawczyni z konta wspólnego siostry i jej męża.

Na podstawie tak przedstawionego stanu faktycznego, wnioskodawczyni skierowała pytanie, czy wnioskodawczyni przysługuje całkowite zwolnienie z podatku od spadków i darowizn w przypadku darowizny otrzymanej od siostry, jeżeli środki te zostaną przekazane z masy majątku wspólnego małżonków.

Organ uznał stanowisko wnioskodawczyni za prawidłowe, wskazując, że przedmiotowa darowizna będzie objęta całkowitym zwolnieniem z podatku od spadków i darowizn.

Organ wskazał, że w odniesieniu do kwestii opodatkowania podatkiem od spadków i darowizn zgoda szwagra wnioskodawczyni będzie neutralna podatkowo, nie powodując w żaden sposób, iż mąż siostry stanie się stroną umowy darowizny zawartej między siostrami.

Organ wyjaśnił, że z treści przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego wynika, iż zgoda małżonka jest niezbędna dla stwierdzenia ważności jednostronnej czynności drugiego małżonka, w przypadku gdy jej przedmiotem są składniki objęte wspólnością

majątkową. Jednakże z faktu tego nie można wywodzić, iż wyrażając taką zgodę drugi z małżonków również staje się stroną umowy darowizny.

Organ podkreślił, że - jeżeli umowa darowizny zostanie zawarta wyłącznie pomiędzy wnioskodawczynią a jej siostrą, za zgodą jej męża, wówczas mimo iż środki będą pochodzić z majątku wspólnego siostry wnioskodawczynie i jej męża - darowizna ta będzie w całości zwolniona od opodatkowania podatkiem od spadków i darowizn przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 4a ustawy o podatku od spadków i darowizn, tj. przy terminowym zgłoszeniu do naczelnika urzędu skarbowego faktu otrzymania darowizny.

Nadto, zdaniem organu podatkowego, nie ma również znaczenia, iż środki objęte umową darowizny zostaną przekazane wnioskodawczynie ze wspólnego rachunku bankowego szwagra i jej siostry.

WSPÓLNOTA MIESZKANIOWA NIE MOŻE ODCIĄĆ DOPŁYWU ZIMNEJ WODY LOKATOROWI

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2020 r., sygn. V ACa 761/19

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Właściciele lokali tworzących wspólnotę mieszkaniową podjęli uchwałę w sprawie wstrzymania dostaw wody i centralnego ogrzewania do lokali, których właściciel nie uiszcza zaliczek na koszty utrzymania lokalu i nieruchomości wspólnej. Właścicielka jednego z lokali wniosła o stwierdzenie nieważności uchwały, sądy obu instancji przyznały właścicielce rację tylko częściowo, uznając, że niezgodne z prawem było wydanie uchwały o wstrzymaniu dostawy wody zimnej.

Sąd Apelacyjny powołał się na treść art. 8 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zgodnie z którym tylko przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne może odciąć dostawę wody w wypadkach wskazanych w ustawie. Wspólnota mieszkaniowa nie posiada statusu takiego przedsiębiorstwa, zatem nie przysługuje jej to uprawnienie. Nadto Sąd zwrócił uwagę na dodatkowe obowiązki związane z zamiarem odcięcia dopływu wody, w tym udostępnienia zastępczego punktu poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi i poinformowania o możliwościach korzystania z tego punktu. Wspólnota nie zapewniła takiego dostępu. Całkowite odcięcie wody byłoby w ocenie Sądu nie

tylko niezgodne z prawem, ale również niehumanitarne i jako takie nie może korzystać z ochrony prawnej.

W pozostałym zakresie Sąd stwierdził brak podstaw do przyjęcia, że zaskarżona uchwała narusza bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa. Sąd zwrócił uwagę, że wspólnota sama podgrzewa wodę zimną za pomocą wymiennika ciepła. Pomiędzy wspólnotą a jej członkami korzystającymi z energii cieplnej istnieje umowny stosunek obligacyjny – umowa dostawy ciepłej wody i energii cieplnej wytworzonej przez wspólnotę, uzasadniający roszczenie wspólnoty o zapłatę ceny. W ocenie Sądu, w sytuacji gdy druga strona tego stosunku nie wywiązuje się z obowiązku spełnienia świadczenia wzajemnego, to wspólnota mieszkaniowa ma prawo wstrzymać się ze spełnieniem swojego świadczenia wzajemnego, czyli tym samym odciąć dopływ ciepłej wody lokatorom opóźniającym się z uiszczeniem zaliczek na koszty utrzymania lokali i nieruchomości wspólnej.

PODATEK OD NIERUCHOMOŚCI STANOWIĄCYCH WŁASNOŚĆ SKARBU PAŃSTWA NIE OBCIĄŻA PRAWA SŁUŻEBNOŚCI PRZESYŁU

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 października 2020 r., sygn. II FSK 1212/19

Przedmiotem sprawy był spór co do podmiotu zobowiązanego do uiszczania podatku od nieruchomości w części zlokalizowanej pod napowietrznymi liniami elektroenergetycznymi. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę państwowej jednostki budżetowej gospodarującej nieruchomością w imieniu Skarbu Państwa w przedmiocie naliczenia podatku od nieruchomości, wskazując iż to ta jednostka, a nie właściciel urządzeń przesyłowych jest podatnikiem podatku od nieruchomości.

Naczelny Sąd Administracyjny powołując się na również na orzecznictwo wydane w innych sprawach, wskazał, że służebność przesyłu posiada swoisty charakter wyrażający się w tym, że beneficjent służebności z reguły nie włada rzeczą w ścisłym tego słowa znaczeniu, lecz z niej korzysta w określonym zakresie. Każdy, kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności. Służebność ogranicza prawo właściciela nieruchomości obciążonej w korzystaniu z niej, lecz nie pozbawia go władztwa nad nieruchomością. W odniesieniu do posiadania służebności nie można zatem posługiwać się pojęciem posiadania samoistnego lub zależnego nieruchomości

Styczeń 2021

z art. 336 kodeksu cywilnego, ponieważ posiadacz służebności nie włada nieruchomością, tak jak posiadacz rzeczy, on jest jedynie posiadaczem prawa.

Natomiast przepis art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wskazuje, że podatnikiem podatku od nieruchomości jest posiadacz nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa. Istotne w tym zakresie jest faktyczne posiadanie nieruchomości jako rzeczy, ponieważ podatek obciąża nieruchomość, a nie prawo związane z tą nieruchomością. W związku z powyższym Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, że podatnikiem podatku od nieruchomości, w takim przypadku byłby podmiot, który zawarł umowę ze Skarbem Państwa, bądź też posiada nieruchomość na podstawie innego tytułu prawnego, jako posiadacz zależny. Jeżeli natomiast z nieruchomości korzysta przedsiębiorca przesyłowy, ale jest to prawo korzystania tylko w zakresie odpowiadającym posiadaniu służebności, to właściciel urządzeń przesyłowych nie może być uznany za podatnika podatku od nieruchomości.

**WZAJEMNE NARUSZANIE DÓBR OSOBISTYCH NIE CZYNI BEZZASADNYM
POWÓDZTWA O ICH OCHRONĘ**

FORTUNA
KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 8 października 2020 r., sygn. I ACa 514/19

Kanwą dla sprawy był spór sąsiedzki, w ramach którego powód i pozwany kierowali wobec siebie wzajemne oskarżenia i obelżywe słowa. Po jednym z incydentów, powód wystąpił z powództwem o ochronę dóbr osobistych i w ramach żądania pozwu – o publikację przeprosin i zapłatę sumy pieniężnej na rzecz wybranej organizacji społecznej. Pozwany kwestionował powództwo co do zasady powołując się m. in. na nadużycie prawa podmiotowego w związku z dochodzeniem roszczenia w sytuacji, gdy powód sam naruszał dobra osobiste pozwanego.

Powództwo zostało w dużej mierze uwzględnione. Sąd Apelacyjny orzekł, że co do zasady każde naruszenie dobra osobistego jest bezprawne, z wyjątkiem sytuacji tzw. kontratypów, do których zalicza się zgodę pokrzywdzonego, działanie na podstawie przepisu prawa, wykonywanie prawa podmiotowego oraz działanie w obronie uzasadnionego interesu społecznego.

Wzajemne naruszanie dóbr osobistych nie jest okolicznością wyłączającą możliwość dochodzenia ochrony własnych dóbr, ponieważ każda ze stron może skorzystać z ochrony przewidzianej przepisami prawa. Dochodzenie roszczeń w takim przypadku co do zasady nie może być kwalifikowane jako nadużycie prawa podmiotowego, ponieważ wyłączenie ochrony na podstawie tego przepisu może zajść tylko w wyjątkowo uzasadnionych, skrajnych sytuacjach.

Sąd Apelacyjny zwrócił jednak uwagę, że wzajemne naruszanie dóbr osobistych nie pozostaje bez znaczenia dla postępowania, ponieważ stanowi to okoliczność wpływającą na wysokość roszczenia. Ustalając wysokość roszczeń majątkowych, sąd powinien z urzędu uwzględniać takie okoliczności, ponieważ zasądzając zadośćuczynienie lub sumę pieniężną na wskazany cel społeczny uwzględnieniu podlega m. in. stopień winy sprawcy naruszenia.

III. WARTO PAMIĘTAĆ

SPRAWOZDANIA O UDZIELONYCH ZAMÓWIENIACH PUBLICZNYCH ZA ROK 2020

Prezes Urzędu Zamówień Publicznych na swojej stronie internetowej przypomina, że do realizacji obowiązku sporządzenia sprawozdania o udzielonych zamówieniach publicznych za rok 2020 zastosowanie znajdują jeszcze przepisy uchylonej już ustawy Prawo zamówień publicznych z 29 stycznia 2004 r. Sprawozdania te sporządza się zatem na zasadach określonych w wydanym na podstawie tej ustawy rozporządzeniu Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 15 grudnia 2016r. w sprawie informacji zawartych w rocznym sprawozdaniu o udzielonych zamówieniach, jego wzoru oraz sposobu przekazywania (Dz.U. poz. 2038).

Termin na sporządzenie przez zamawiających sprawozdania i przekazanie go Prezesowi Urzędu upływa 1 marca 2021 r.

AKTUALIZACJA INSTRUKCJI WYPEŁNIENIA JEDZ

W związku z wejściem w życie nowej ustawy Prawo Zamówień Publicznych, Urząd Zamówień Publicznych sporządził aktualizację instrukcji wypełniania Jednolitego Europejskiego Dokumentu Zamówienia.

Z instrukcją można zapoznać się na stronie:

https://www.uzp.gov.pl/_data/assets/pdf_file/0026/45557/Jednolity-Europejski-Dokument-Zamowienia-instrukcja-2021.01.20.pdf

